

uden videre. Det mener jeg er en urimelig påstand.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Ja, vi kan jo diskutere det her frem og tilbage i lang tid. Lad mig blot sige til slut, at jeg har læst op fra en artikel, og der står ikke noget i den artikel om, hvad der skete efterfølgende.

Til hr. Søren Søndergaard kan jeg sige, at forhåbentlig er der sket det, at man har taget sagen op inden for det sociale system. Så er det bare, jeg siger, og Dansk Folkeparti siger, at det ikke er nok. Det er det, vi gerne vil gøre opmærksom på under denne debat. Vi er nødt til at gøre noget mere fra samfundets side, og det er der altså opbakning til, i hvert fald ude i befolkningen. Tilsyneladende er der endnu ikke opbakning til det herinde i Folketinget. Det må vi så prøve at skabe.

Men afslutningsvis kan jeg sige, at vi rammer sådan en lidt øm tå hos Enhedslisten, som i mange, mange tilfælde jo afviser at gribe ind over for de grove kriminelle via nogle højere straffe på det her område. Det er en helt anden debat, men det er i hvert fald det spor, jeg kommer ind på, når jeg hører hr. Søren Søndergaard.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 67:

Forslag til folketingsbeslutning om afbrydelse af forældelse ved domfældtes unddragelse af straffuldbyrdsen.

Af Tom Behnke (FP) m.fl.

(Fremsat 1/12 98).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Frank Jensen):

I det beslutningsforslag, som Tinget her skal behandle, opfordres regeringen til at ændre straffelovens regler om forældelse af idømt straf, så det ikke bliver muligt at undslippe straf ved f.eks. at rejse til udlandet.

Baggrunden for forslaget er, at straffeloven ikke i dag indeholder bestemmelser, der afbryder forældelsesfristen, når den dømte unddrager sig straffuldbyrdsen ved f.eks. at rejse til udlandet. Det betyder, at den tid, som den dømte opholder sig i udlandet for at undgå en idømt straf, ikke trækkes fra ved beregningen af den forældelsesfrist, som efter straffeloven gælder for fuldbyrdelse af den pågældende straf.

Som jeg gav udtryk for, da vi før jul drøftede sagen om Ole B. Hansen i Retsudvalget, kan det virke stødende for den almindelige retsfølelse, når vi oplever, at en person kan opholde sig i et andet land og dermed undgå at afsone den straf, den pågældende er idømt. Som jeg tilkendegav over for Retsudvalget i december, er der efter min opfattelse absolut god grund til at overveje, om der skal ændres i de gældende regler.

Hovedbaggrunden for, at reglerne ser ud, som de gør, er hensynet til den nordiske retsenhed på området, det hensyn afspejler sig også i den nordiske straffuldbyrdslovslov. Efter den lov kan straffe idømt i et andet nordisk land fuldbyrdes i et andet land. De andre nordiske lande har enslydende love, der giver mulighed for at fuldbyrde straffe idømt i Danmark i disse lande. Efter disse love er det alene domslandets regler, der er afgørende for, om en straf kan fuldbyrdes i et andet nordisk land. Fuldbyrdeslandet kan altså ikke uden videre nægte at overtage fuldbyrdelsen af den straf med den begrundelse, at der er indtrådt forældelse efter fuldbyrdeslandets regler.

Ænder vi de danske regler, så forældelsesfristerne afbrydes, hvis den dømte unddrager sig fuldbyrdelsen, kan det derfor få betydning for de andre nordiske landes fuldbyrdelse af danske straffedomme.

Vi vil derfor ikke uden videre ændre de danske regler på dette område. De fælles nordiske regler betyder selvsagt ikke, at vi i Danmark er afskåret fra at ændre vore forældelsesregler,

men vi skylder de andre nordiske lande, at vi i det mindste drøfter spørgsmålet med dem, inden vi skrider til en lovændring.

Jeg har på den baggrund orienteret mine nordiske kolleger om, at vi fra Justitsministeriets side vil rejse spørgsmålet på det næste møde her til foråret i den embedsmandsgruppe, hvor de nordiske justitsministerier mødes for at drøfte strafferetsspørgsmål. Jeg har også foreslået, at spørgsmålet drøftes på det nordiske justitsministermøde i juni i Island.

Målet er, at vi så vidt muligt kan fastholde den nordiske retsenhed på dette område. Alternativt må det overvejes, om en eventuelt særskilt dansk lovændring vil gøre det nødvendigt at ændre de nordiske love om overførsel af straffuldbyrdelse.

Som jeg tilkendegav under samrådet i Retsudvalget om Ole B. Hansen-sagen, vil jeg inden sommerferien, dvs. omkring den 1. juli, orientere Retsudvalget om resultatet af drøftelserne med de andre nordiske lande og eventuelle lovgivningsinitiativer som opfølgning på disse drøftelser.

Jeg mener ikke, at vi i dag, før vi har drøftet sagen med de andre nordiske lande, bør lægge os fast på en bestemt konklusion. Men der er meget, der kan tale for, at vi i den kommende tid også må se på et lovgivningsinitiativ på området.

Under alle omstændigheder vil jeg vende tilbage over for Retsudvalget inden sommerferien med den konklusion, som vil være min og regeringens på dette vigtige spørgsmål, og som jeg jo altså også tidligere har tilkendegivet, er jeg fuldt enig i, i det her tilfælde også med forslagsstillerne, at det kræver en grundig undersøgelse, inden vi skrider til handling.

Margot Torp (S):

Da den socialdemokratiske ordfører, fru Lotte Bundsgaard, ikke kan være til stede, skal jeg fremlægge hendes ordførertale:

Det beslutningsforslag, vi skal behandle i dag, handler om, at det ikke skal være muligt at gemme sig i et andet land og derved undslippe en idømt straf.

Anledningen til, at Fremskridtspartiet fremsætter dette beslutningsforslag, må være den aktuelle sag mod rederidirektør Ole B. Hansen, som efter katastrofebranden på »Scandinavian Star« blev idømt 6 måneders fængsel. Som de fleste ved, undgik Ole B. Hansen at afsone sin straf, fordi han gemte sig, bl.a. i Spanien.

I Socialdemokratiet er vi enige i, at det er krænkende for retsbevidstheden, at Ole B. Hansen blot ved at bosætte sig i et andet land kan unddrage sig sin straf.

I Socialdemokratiet mener vi, at det er afgørende, at vi ser på, hvordan en lignende situation kan undgås i fremtiden. Men vi mener også, at det er afgørende, at vi ikke lader os rive med af en folkestemning og vedtager det første forslag, der kommer, blot for at vise handlekraft.

God lovgivning kræver et godt forarbejde. Vi tillader os derfor at sætte spørgsmålstegn ved, om Fremskridtspartiets forslag ikke er lige for hastet nok, sætte spørgsmålstegn ved, om vi ikke kan gøre det bedre og mere gennemtænkt, end dette beslutningsforslag lægger op til.

Den primære forhindring for beslutningsforslaget er hensynet til det nordiske samarbejde, et gammelt og velfungerende nordisk samarbejde, som vi ikke skal ødelægge. Hensynet til den nordiske retsenhed afspejles således også i den nordiske straffuldbyrdelseslov. Det fremgår bl.a. af disse love, at det alene er domslandets regler, som er afgørende for, om en idømt straf kan fuldbyrdes i et andet nordisk land.

Ændrer vi vores regler, så forældelsesfristen afbrydes, hvis den dømte unddrager sig fuldbyrdelsen, kan dette få konsekvenser for de andre nordiske landes fuldbyrdelse af danske straffedomme. Vi er således ikke afskåret fra selvstændigt at ændre på reglerne, men det får altså en utilsigtet konsekvens for samarbejdet om de fællesnordiske regler, hvis vi gør det. I Socialdemokratiet vil vi derfor i første omgang støtte justitsministeren i at tage initiativ til, at spørgsmålet bliver drøftet med de andre nordiske justitsministre, næste gang de skal debattere strafferetsspørgsmål.

Det tager mere tid at tage de andre nordiske lande med på råd. Det viser måske ikke umiddelbart den handlekraft, som Fremskridtspartiet ønsker, men på denne måde vægter vi kvalitet, samarbejde og gennemtænkte ændringer frem for hurtige, lidt flyvske løsninger.

Hvis de andre nordiske lande ikke vil være med til at ændre på de fælles love, må vi endnu en gang tage debatten om straffuldbyrdelsen op til revision. Men det er ikke nok bare at arbejde på dansk og nordisk plan. Der kan også gøres meget på europæisk plan for at hindre en lignende situation. I Socialdemokratiet vil vi derfor gerne bifalde, at justitsministeren på sidste råds møde i Bruxelles foreslog, at det drøftes,

hvorfor der ikke er flere lande, der har tiltrådt konventionen om straffedommes internationale retsvirkning.

Alt i alt er vi enige med Fremskridtspartiet i, at sagen om Ole B. Hansen har krænket retsbevidstheden. Vi mener blot, at der skal mere end en dansk beslutning til for at forbedre forholdene.

Vi kan derfor ikke tilslutte os beslutningsforslaget.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Man skal ikke lovgive på grund af enkeltsager. Sådan opfatter jeg heller ikke dette beslutningsforslag, for det må selvfølgelig være Folketingets både ret og pligt ud fra enkeltsager at lade sig inspirere til en mere principiel diskussion og i dette tilfælde ikke mindst, når en fornuftig politimester, Annemette Møller på Frederiksberg, tilsyneladende påpeger noget, som en hel del af os, der burde kunne have tænkt os det selv, har glemt.

For det er jo egentlig besynderligt, at der er en suspensionsbestemmelse, når det drejer sig om forældelse, med hensyn til efterforskning, men ikke med hensyn til afsoning. Jeg har også stillet et spørgsmål i Retsudvalget til justitsministeren og bedt om begrundelsen, og det eneste, justitsministeren kunne svare, var at henvise til en gammel betænkning.

Så der er al mulig god grund til, at vi tager den diskussion op igen; tiderne har ændret sig, folk rejser mere. Jeg synes, der er god grund til at få det diskuteret nu, men jeg er meget enig med ministeren i, at det bør selvfølgelig drøftes med de andre nordiske lande.

Men jeg synes også godt, at ministeren kan hilse de andre nordiske ministre og sige, at tiderne har ændret sig, og jeg går ud fra, at suspensionsreglen med hensyn til efterforskningsforældelse, hvis man kan kalde det sådan, også er i de andre nordiske lande. Så man kan sige, at der vil blive mere symmetri i straffeloven, også i de øvrige nordiske lande, hvis man ændrede det, og det er jo teknisk ikke så særlig vanskeligt.

Så hils kollegerne og sig, at det er vi helt med på.

Den enkeltsag, som har været diskuteret i samrådet, har så også vist, at det danske system er alt for langmodigt med hensyn til afsoning, og jeg vil bede ministeren her, som jeg gjorde i samrådet, om at se på det. Jeg forstår også, at direktøren for Kriminalforsorgen er inde på det.

Det kan altså ikke være meningen, at folk, der udnytter systemet igen og igen og kan få dyre advokater til at skrive den ene skrivelse efter den anden, simpelt hen bare skal underminere vores system.

Vi må simpelt hen have rationaliseret og saneret alle disse brevgange fra den ene myndighed til den anden og den ene udsættelse efter den anden.

Også af præventive grunde er det altså nødvendigt, at vi strammer op på udsættelsesreglerne, sådan at vi får en hurtigere afsoning, helt uanset forældelsen.

Brian Mikkelsen (KF):

Da den konservative ordfører, hr. Bendt Bendtsen, ikke kan være til stede, skal jeg på hans vegne sige følgende:

Det krænker retsbevidstheden, når en dømt person unddrager sig straffuldbyrdsen ved enten at gemme sig eller ved at rejse til udlandet. Det tror jeg alle kan være enige om, både her i salen og uden for salen.

Det er jo ikke nogen hemmelighed, som tidligere ordførere også har været inde på, at dette beslutningsforslag udspringer af sagen mod Ole B. Hansen, som har undgået at afsones sin dom.

Udrejse til udlandet og en bunke af ansøgninger om udsættelse og anke af de efterfølgende afslag har betydet, at sagen løb ud af kontrol for de pågældende myndigheder. Det er ikke blot utilfredsstillende, det er meget utilfredsstillende, og det krænker som regel retsbevidstheden. Og det er noget, som der bør gøres noget ved.

Vi har været igennem forskellige samråd med justitsministeren, hvor et fyldigt notat viste, hvordan man kan trække det offentlige rundt i manegen, når blot man ansøger om udsættelse af afsoning. Og for at gøre sagen værre, rejser man til udlandet; så bliver det endnu mere besværligt at få sagen på plads, inden man er løbet ind i forældelsesfristen.

Nu lyder det jo ikke pænt med en direkte kritik af offentlige myndigheder i denne sag, men at sagen er kørt af sporet, er jo en realitet.

Vi har tidligere i forbindelse med beslutningsforslag fra Venstre og De Konservative diskuteret en effektiv afsoning. Nu skal jeg ikke gentage, hvad der blev sagt sidste gang, men kan godt tilføje, at det må stå klart for enhver, at disse ansøgninger om udsættelse af afsoning ligner Ebberød Bank. Når folk har fået endelig dom og dommen indeholder afsoning, så burde

vejen være klar, og det er til afsoning, såfremt dommen indeholder frihedsstraf.

I dag belaster vi hele det offentlige system med ansøgninger og afslag og fornyet sagsbehandling. Vi kunne godt tænke os at høre, om justitsministeren var indstillet på at gøre noget ved det her område.

Der kan være noget positivt i, at Fremskridtspartiet sammenligner med regelsættet om forældelse for lovovertrædelser, hvor en person endnu ikke er dømt. Her er reglen nemlig, at en forældelsesfrist suspenderes, når der er foretaget rettergangsskridt over for en sigtet person. Dog er vi enige i, at det ikke skal betyde, at sagen blot skal ligge på lager år efter år, men det vil vel være rimeligt, at de samme regler kunne indføres, når man søger at unddrage sig en straffuldbyrdelse.

Vi er positive over for dette tiltag og vil under udvalgsarbejdet søge at få nærmere belyst, om der skulle være noget, som taler imod, at dette regelsæt skulle indføres.

Det er en meget kompliceret lovgivning. Vi mener også at det skal drøftes med de øvrige nordiske lande, men vi vil gå positivt ind i arbejdet fra konservativ side.

Anne Baastrup (SF):

SF støtter ikke forslaget, sådan som det ligger her, og begrundelsen er jo naturligvis, at vi skal have styr på, hvad de øvrige nordiske lande vil sige til, at vi går ind og ændrer på lovgivningen.

Men vi støtter princippet i, at vi skal have kigget på spørgsmålet om forældelse. Det er jo en fuldstændig absurd situation, man kan bringe sig i, at forældelse afbrydes, hvis man stikker af, inden dommen falder, men hvis man stikker af, efter dommen er afsagt, så løber forældelsen.

Så vi støtter princippet, og Fremskridtspartiet skal have ros for at have taget initiativ til det her, men vi har diskuteret sagen så grundigt i Retsudvalget, at jeg ikke har ret meget mere at tilføje andet end, at hvis Fremskridtspartiet vælger at lade det her gå til anden behandling, bliver vi nødt til at stemme imod. Men vi støtter, at det kom frem.

Peter Skaarup (DF):

Dansk Folkeparti er fuldstændig enig i det forslag, der er fremsat af hr. Tom Behnke og Fremskridtspartiet. Det, der er karakteristisk ved Ole B. Hansen-sagen, som er anledningen til det her forslag, er jo, at både myndighederne i

Danmark og i Spanien har været meget sløsedede med behandlingen af det her, og Ole B. Hansen har gjort nar af de regler, der gælder for forældelse i Danmark ved hele tiden at udnytte de mindste muligheder, der måtte være for ham og hans advokat for at få forhalet sagen, og lige pludselig gik gruen så op for det danske Justitsministerium, men alt for sent, og derfor er det altså, vi har den situation, vi nu har, at Ole B. Hansen tilsyneladende er en fri mand alligevel.

Men det skal jo så ikke gøre, at vi ikke ser på fremtiden og eventuelle andre tilsvarende sager, og der må jeg sige, at det er vældig fint, at Fremskridtspartiet har taget initiativet til denne debat. Det er forhåbentlig sådan, at man på det her område kan få langt bedre ordnede forhold, når det gælder kriminelle personer, der leger kispus med myndighederne på forskellig vis.

Derfor skal der være vores fulde støtte til, at man hurtigst muligt får vedtaget det her forslag. Alt andet vil være dybt skuffende og beskæmmende for retsbevidstheden i Danmark.

Sonja Albrink (CD):

Som tidligere ordførere også har været inde på det, er det sagen om den dømte rederidirektør for »Scandinavian Star«, som giver anledning til at fremsætte det her forslag, og det skal da heller ikke være nogen hemmelighed, at vi i CD også synes, at det har virket stødende, at man kan slippe for den straf, som man er blevet idømt, hvis man bære hen den nødvendige frækhed og de økonomiske midler til det.

Vi er enige med forslagsstillerne i, at straffelovens regler om forældelse af straffuldbyrdelsen helt sikkert tjener det fornuftige formål at forhindre myndighederne i at sylte sagerne. Derfor vil vi i CD heller ikke være med til at ophæve eller generelt forlænge forældelsesfristerne. De dømte har nemlig krav på at få sagen bragt ud af verden så hurtigt som muligt. Derimod lyder en regel om afbrydelse af forældelsesfristen umiddelbart som en god idé.

Hvis man skal ændre reglerne i den retning, må der også være nogle helt klare retningslinjer for, hvornår der er tale om en egentlig unddragelse. Eksempelvis skriver forslagsstillerne i bemærkningerne til forslaget, at når en dømt rejser til udlandet, uanset om den dømte under alle omstændigheder ville være flyttet til udlandet på det tidspunkt, så skal det betragtes som bevidst unddragelse. Det kunne man måske synes var lidt for vidtgående. Det afgørende må

være, om flytningen er motiveret af, at man ønsker at unddrage sig en straffuldbyrdelse.

Som forslagsstilleren da også selv anfører, må en regel om afbrydelse af forældelsesfristerne nødvendigvis ses i sammenhæng med myndighedernes indsats for at gennemtvinge fuldbyrdelsen af straf. Hvis myndighederne er passive, må det altså betyde, at fristen igen begynder at løbe.

Som det fremgår, er vi i CD absolut ikke afvisende over for dette forslag. Vi mener, det er vigtigt, at man under udvalgsarbejdet får klarlagt alle de aspekter, som forældelsesfristerne skal varetage, og det må også i den samme forbindelse være relevant at se på, hvor mange der rent faktisk går fri for straffuldbyrdelse som følge af forældelsesfristerne, om ikke andet så for at kende problemets omfang.

Så alt i alt en positiv melding fra CD til at kigge på det her.

Elisabeth Arnold (RV):

Det her er jo et lovforslag, som er foranlediget af en enkelt sag, men ikke desto mindre er det jo meget principielt, og i Det Radikale Venstre vil vi meget gerne være med til at få en diskussion af, hvordan vores forældelsesfrister virker, hvorfor vi overhovedet har nogen, og hvad det er for forbrydelser, der er forældelsesfrister for. Derfor er vi meget tilfredse med, at justitsministeren har bebudet en kontakt til sine kolleger om at få diskuteret denne her ting.

Alt i alt synes jeg, der skal lyde ros til Fremskridtspartiet for at have taget dette initiativ. Men jeg vil også godt sige, at vi har jo diskuteret det i Retsudvalget og er klar over, at vi har et problem på dette område. Så hvis vi alle sammen kan blive enige om at få løst problemet og få lagt klare linjer, så kan vi kun være tilfredse.

Søren Søndergaard (EL):

Nu er det jo ikke hver dag, at Enhedslisten på det retspolitiske område støtter et forslag fra Fremskridtspartiet, og derfor lyttede jeg utrolig præcist og nøje til, hvad ministeren sagde, fordi jeg tænkte: Det kan være, der kan findes nogen argumentation dér imod forslaget.

Men det kunne der jo ikke substansmæssigt, for der er åbenbart ikke nogen argumentation mod forslaget, og derfor er det måske heller ikke helt korrekt at sige, at forslaget er foranlediget af en enkelt sag. Det er måske den, der har bragt det frem, men hullet havde jo været

der, uanset om den berømte reder havde gjort, hvad han gjorde. Det er et hul, der er der. Det er et hul, der har været der før ham, det er et hul, der er efter ham, det er et hul, der skal fjernes, og det lyder, som om vi alle sammen er enige om det.

Fremskridtspartiet kunne måske overveje, at vi formaliserede den enighed i en beretning fra Retsudvalget, det var en mulighed, og dermed så altså også gav den opbakning til regeringen i de forhandlinger, der skal være med de øvrige nordiske lande, så vi forhåbentlig meget hurtigt kan få stoppet det hul.

Jann Sjursen (KRF):

Også fra Kristeligt Folkepartis side skal der lyde ros til Fremskridtspartiet for dette beslutningsforslag.

Vi er helt enige i, at det er krænkende for retsbevidstheden, at man ved at flytte til udlandet bevidst kan forhindre en straffuldbyrdelse, og vi mener, at Fremskridtspartiet med sit beslutningsforslag og også med det, man har vurderet af tre muligheder, har valgt den rigtige løsning på problemet ved at foreslå, at man kan suspendere forældelsesfristen, hvis den dømte bevidst forhindrer, at straffen kan fuldbyrdes.

Så fuld støtte fra Kristeligt Folkeparti til forslaget. Om det så skal føre til en beretning, eller hvad det skal, må vi efterfølgende diskutere i Retsudvalget, men jeg synes i hvert fald, at det er vigtigt, at vi, havde jeg nær sagt, sætter både ministeren og også de nordiske landes regeringer under pres i denne sammenhæng, og så må vi så finde ud af, hvordan formen skal være på det i forbindelse med udvalgsarbejdet. Men i hvert fald så kan vi tilslige vores fulde støtte til forslaget.

Tom Behnke (FP):

Tak for den meget positive modtagelse af forslaget. Jeg havde også, inden forslaget skulle behandles i dag, siddet meget længe og meget grundigt overvejet, om der kunne være argumenter imod det her forslag, som jeg havde overset, altså juridiske argumenter, og det er der ikke.

Det er også det, der har været kendetegnende for alle ordførerne: Der er ikke nogen argumenter imod at lave den her ændring, lige med undtagelse af at vi har nogle forpligtelser i det nordiske samarbejde. Vi har en forpligtelse i forhold til, at vi har relativt ens lovgivning på det her område mellem de nordiske lande,

specielt fordi vi har spillereglerne om, at vi kan udlevere til hinanden, vi kan lave dobbeltstrafbarhedsprincippet osv. osv.

Så det var lige præcis dér, jeg ikke havde taget højde for, at der kunne være en ting, nemlig det nordiske samarbejde. Det er selvfølgelig lidt ærgerligt, for havde jeg nu brugt den formulering på første side, som vi plejer at bruge ved beslutningsforslag, nemlig at man pålægger regeringen at foretage de nødvendige lovændringer, herunder ændringer af administrative forskrifter og lignende, ja, så havde den været hjemme. Men fordi jeg var så fokuseret lige præcis på det, der var problemet, så kommer jeg til kun at skrive, at det er en ændring i straffeloven. Og det er selvfølgelig lidt ærgerligt, men der er selvfølgelig en løsning på det, og det vil jeg vende tilbage til.

Det, det hele det handler om her, og som det er væsentligt at se på, er, at når en person har begået en strafbar handling eller i hvert fald er mistænkt for at have begået en strafbar handling, og der bliver rejst sigtelse mod vedkommende, og hvis så vedkommende forsøger at unddrage sig, at denne sigtelse bliver rejst, eller forsøger at unddrage sig, at retsmødet finder sted, er der en regel, der siger, at forældelsesfristerne bliver sat i bero, men når dommen først er afsagt, er der ingen muligheder for at dispensere fra forældelsesreglerne.

Det er selvfølgelig helt skørt, at der er denne forskel på før og efter, at dommen er afsagt, og det er lige præcis den urimelighed, vi ønsker at få fjernet. Det skal naturligvis være således, at der er en forældelsesfrist – der skal være en forældelsesfrist – men at forældelsesfristen bliver sat i bero, hvis man bevidst unddrager sig straffuldbyrdselsen.

Grunden til, at der skal være en forældelsesfrist, er hensynet til retssikkerheden i forhold til den dømte, for det skal heller ikke være sådan, at myndighederne så bare kan læne sig tilbage og sige: Nå ja, men der er jo ingen forældelsesfrister, så vi kan lige så godt vente 50 år, inden at vi sætter vedkommende i fængsel. Det vil ikke være hensigtsmæssigt. Det skal stadig væk være således, at myndighederne til stadighed skal gøre, hvad de kan, for at vedkommende kommer til at afsone en idømt straf så hurtigt som muligt. Men hvis den pågældende bevidst unddrager sig afsoningen, så skal forældelsesfristen sættes i bero.

Det var også derfor, at jeg under forarbejde til forslaget faktisk havde overvejet, om man

såmænd bare skulle forlænge forældelsesfristerne, f.eks. fordoble dem eller tredoble dem. Men lige præcis dér ville man snuble over, at det ville ødelægge retssikkerheden for den dømte, og det har vi ikke haft nogen intentioner om at gøre. Og derfor landede vi på, at det bedste vil være, at forældelsesfristerne simpelt hen bliver sat i bero i de tilfælde, hvor vedkommende bevidst unddrager sig straffuldbyrdselsen.

Jeg vil gerne sige mange tak til justitsministeren, som var overordentlig positiv over for forslaget her, men som jo lige præcis havde den indsigelse vedrørende den nordiske aftale; men jeg hørte også ministeren love at få rejst problemstillingen i flere forskellige fora inden for det nordiske samarbejde, og at der kommer en redegørelse den 1. juli om, hvad de drøftelser så munder ud i.

Jeg håber meget, at de øvrige nordiske lande har forståelse for denne her sag. Som sagt var der ikke juridiske indsigelser imod, at man laver denne parallelitet mellem før og efter, at dommen er afsagt.

Så må jeg nok sige, at selv om fru Margot Torp var stand in for Socialdemokratiets ordfører, var det noget af en negativ ordførertale og i virkeligheden den eneste negative ordførertale, der er holdt her i dag, og det forstår jeg slet ikke.

De vendinger, som fru Margot Torp læste op, står jeg helt uforstående over for: at det her er udslag af en folkestemning, og at man skal passe på ikke at lade sig rive med, at forslaget er forhastet, at det er et hurtigt og flyvsk forslag, og at det skal gøres mere gennemarbejdet.

Jeg synes nok, at fru Margot Torp må gå tilbage til Socialdemokratiets ordfører og bede om, at en ordførertale en anden gang bliver skrevet i en lidt anden stil. Som vi kunne høre på justitsministeren, så er ministeriet enig i, at her er der et reelt problem, der skal løses.

Og vé mig om ikke det forslag, der til sin tid kommer fra justitsministerens side, vil indeholde præcis de samme begrundelser for ændringen, som der er i dette beslutningsforslag, for der er ikke andre begrundelser, og det er de rigtige begrundelser.

Så jeg håber, at fru Margot Torp en anden gang vil prøve at gøre sig bare nogen forståelse for, hvor meget forarbejde der egentlig ligger forud for et beslutningsforslag. Jeg ved godt, at når man er regeringsparti, er det sjældent, man stiller beslutningsforslag, men forud for det her ligger der faktisk timelange møder med jurister,

overvejelser og diskussioner: Hvad gør vi, og hvad gør vi ikke?

Det er også det, der er udtrykt i forslaget. Der var faktisk tre muligheder for, hvad man kunne vælge at lande på, hvor vi så har valgt at lande på præcis det her. Jeg håber så, at fru Margot Torp har hørt de øvrige ordføreres indlæg her i dag.

Fru Birthe Rønn Hornbech understregede meget flot, at det her er et principielt forslag, og at det ikke har noget at gøre med, at vi ønsker at komme efter reder Ole B. Hansen, for det er for sent. Den sag er færdig. Ole B. Hansen er efter dansk jura en fri mand og kan bevæge sig frit rundt i Danmark. Sådan er det, og sådan skal det også være, for sådan er loven, og så skal den selvfølgelig også gælde for ham.

Men som jeg skriver klart og tydeligt i forslaget: »Sagen med Ole B. Hansen er der tilsyneladende ikke længere noget at gøre ved, og sagens beskrivelse her i forslaget er udelukkende medtaget for at illustrere en sag, hvor det er lykkedes for en dømt person at gemme sig i udlandet i så lang tid, at han reelt er sluppet for straf.«

Så det er altså ikke Ole B. Hansen, vi diskuterer i dag; det er såmænd bare et symptom på, at den lovgivning, vi har, er mangelfuld.

Hr. Brian Mikkelsen var positiv, og det var jo rart at høre.

Fru Anne Bastrup havde igen indvendinger i forhold til det nordiske samarbejde, og vi er helt enige i Fremskridtspartiet. Det er en ting, vi har overset, og selvfølgelig skal vi have det med. Tak for rosen defra, og også tak for ros fra hr. Peter Skaarup.

Fru Sonja Albrink var heller ikke afvisende, men ønskede dog at se på, hvor stort et antal vi taler om, for ligesom at se på, hvor stort problemet er. Der er jo intet til hinder for, at vi i Retsudvalget kan få belyst, hvor stort et omfang problemet har, men der er ingen tvivl om, at vi i Fremskridtspartiet ønsker denne lovændring, uanset om det så kun er én person hvert 100. år, det drejer sig om. Det er det principielle i det her og ikke så meget den enkelte sag, det handler om.

Det samme var fru Elisabeth Arnold inde på, og hr. Søren Søndergaard kom jo med et ganske godt forslag – et forslag, som vi i Fremskridtspartiet støtter meget – nemlig når vi er i den situation, at det juridiske i forslaget er det rigtige, og når Folketinget er enig om, at det er det, vi skal gøre, men når der lige præcis er det med

det nordiske samarbejde, hvor justitsministeren har lovet at tage sagen op, at vi da laver en betretning over forslaget, hvor vi holder ministeren fast på hans løfter og på den måde sikrer, at det her kommer til at blive ændret så hurtigt som muligt.

Så det er en god idé, hr. Søren Søndergaard kom med, og den har jeg naturligvis taget til mig. Også en tak til hr. Jann Sjørnsen for den ros, der faldt i den forbindelse.

Lad mig så håbe, at ministeren og hans embedsmænd vil være i stand til at overbevise vore nordiske kolleger om, at det her er en ændring, som er nødvendig.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

8) Valg af 5 medlemmer og 5 stedfortrædere til Værnepligtsnævnet for perioden fra 1. januar 1999 til 31. december 2002.

Anden næstformand (Henning Grove):

Til dette valg er anmeldt følgende valggrupper:

- en gruppe på 97 medlemmer: Socialdemokratiet, Socialistisk Folkeparti, Centrum-Demokraterne, Det Radikale Venstre og Enhedslisten;
- en gruppe på 81 medlemmer: Venstre, Det Konservative Folkeparti, Dansk Folkeparti, Fremskridtspartiet og Kristeligt Folkeparti.

Valgt blev:

Til medlemmer:

1. Per Kaalund (S)
2. Ingrid Rasmussen (S)
3. Villy Søvnald (SF)
4. Birthe Rønn Hornbech (V)
5. Kaj Ikast (KF)

Til stedfortrædere:

1. Lotte Bundsgaard (S)
2. Vibeke Grønlund (udpeget af RV)
3. Arne Melchior (CD)
4. Niels Helver (udpeget af KRF)
5. Curt Købsted (udpeget af DF)

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 19. januar 1999, kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Med hensyn til de øvrige møder i den kommende uge skal jeg henvise til den omdelte ugeplan.

Mødet hævet kl. 13.55

Meddelelser fra formanden

Anden næstformand (Henning Grove):

Der er ikke mere på dagsordenen.